

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. J. M. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, čj. OAM-395/ZA-ZA11-K09-PD1-2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2020, čj. 62 Az 9/2020-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2020 žalobci, občanovi Iráku, neprodloužil doplňkovou ochranu dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Rozhodnutí žalovaného však zrušil krajský soud, neboť žalovaný vycházel z nedostatečných, resp. neaktuálních informací. Žalovaný v době vydání rozhodnutí, tedy v lednu 2020, měl k dispozici převážně podklady datované rokem 2018, nejaktuálnější byla zpráva OAMP ze dne 18. 3. 2019, ta se však týkala situace náboženských a etnických menšin a jejím obsahem dle krajského soudu nebylo posouzení ozbrojených konfliktů na území Iráku. Žalovaný musel v řízení podle § 53a odst. 4 zákona o azylu posoudit otázku, zda se zásadním způsobem změnilы okolnosti, které původně vedly k udělení doplňkové ochrany. Tyto důvody nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že v původním rozhodnutí neměla být vůbec udělena.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že rozsudek krajského soudu je v rozporu s judikaturou, rozhodnutí bylo dostatečně důkazně podloženo, podklady byly aktuální. Zpráva ze dne 18. 3. 2019 se věnovala též vývoji ozbrojeného konfliktu v Iráku, v tom je závěr krajského soudu v rozporu s obsahem tohoto dokumentu.

[3] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[4] Kasační stížnost je sice přípustná, je však nepřijatelná.

[5] Stěžovatel se ani nesnaží přesvědčit NSS o přijatelnosti kasační stížnosti. Jedinou relevantní námitkou ve vztahu k přijatelnosti je argument, že rozsudek krajského soudu je v rozporu s judikaturou NSS. Tak tomu ovšem není.

[6] Spornou otázkou v nynější věci je aktuálnost podkladů, z nichž vyšel ve svém rozhodnutí stěžovatel. NSS zastává ustálený názor, že při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. „*Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“ (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, bod 16). Závěr krajského soudu, že podklady stěžovatele byly zastaralé, je v kontextu nynější věci namístě. Stěžovatel rozhodoval na sklonku **ledna 2020** o žádosti o prodloužení udělené doplňkové ochrany (udělené žalobci v srpnu 2017 na dva roky), ve svém rozhodnutí však vyšel z podkladů popisujících situaci v Iráku vesměs v roce **2018**. Dokonce i stěžovatelem v kasační stížnosti tolik vyzdvihovaná zpráva z března 2019 (která se vskutku věnuje též vývoji vojenského konfliktu v Iráku – NSS k tomu uvádí, že jde opravdu o dílčí nepřesnost v argumentaci krajského soudu) popisuje situaci v Iráku opět jen maximálně do roku 2018.

[7] Závěry stěžovatele o situaci v Iráku na počátku roku 2020 tedy stojí pomyslně „na vodě“, tedy na podkladech (přínejmenším) více než jeden rok starých. To je o to problematičtější, vezme-li NSS v úvahu povahu řízení (o prodloužení doplňkové ochrany) stejně jako dynamicky se proměňující situaci v tak neklidné zemi, jakou je Irák. Již jen proto argumentace rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, čj. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS), kterou uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, nemůže stěžovateli nijak prospět. Právě naopak, potvrzuje teze krajského soudu v nynější věci (viz tato úvaha KS v Praze, zvýraznil NSS: „*Zastaralost zpráv pak nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a **pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.***“).

[8] Není ani pravda, že by rozsudek krajského soudu byl v rozporu s judikaturou NSS. V usnesení ze dne 24. 6. 2020, čj. 5 Azs 421/2019-30 (kde stejné podklady v obdobné procesní situaci soudy nezpochybnily), řešil NSS zákonnost rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 6. 2019, tedy rozhodnutí o více než sedm měsíců předcházející rozhodnutí v nynější věci. Nelze akceptovat výklad, že si stěžovatel rozhodovací činnost „usnadní“ tím, že bude vycházet z podkladů čím dále tím více zastarávajících.

[9] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. NSS jen dodává, že procesně úspěšnému žalobci žádné náklady v řízení nevznikly, protože se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu